

[Albertsen.]

ministeren, altså nu i dag arbejdsministeren, være opmærksom på, at byggekvoteaen til plejehjem efter det, der foreligger oplyst for os, er opbrugt, så hvis der ikke tages et initiativ, vil flere planlagte og projekterede byggerier komme i klemme, og det vil altså alene hvile på kommunerne.

Med henblik på det, der i øvrigt er anført i fremsættelsen og på anden måde offentligt af socialministeren vedrørende etablering af beboerråd på plejehjemmene og de institutioner, der kommer ind under loven, synes jeg, der er grund til at glæde sig. Det er jo tanker, som Københavns kommune har fremført, og som forbrugerrådet igennem bladet Tænk har ventileret og lagt frem, og jeg synes, det er glædeligt, at socialministeren her har taget ved lære af så kyndige vejledere som de her nævnte.

Med hensyn til lovforslagets § 4 skal jeg kun gøre nogle ganske enkelte bemærkninger. Jeg mener stadig væk — det var jo et synspunkt, jeg fremførte som daværende udvalgsformand — at loven i og for sig blot skulle hedde omsorgsloven og ikke have nogen begrænsning, da den i realiteten ude omkring opfattes som en lov i almindelighed for ældre, invalide medborgere. Men det håber jeg vi kan snakke videre om, når vi skal i gang med udvalgsarbejdet.

Jeg tror, man også dér skal være opmærksom på de ting, som vi ikke fik afklaret, nemlig de henvendelser, vi fik fra de private omsorgsorganisationer med henblik på tilskud og eventuelle ydelser til dækning af deres administration. I øvrigt var det jo lidt specielt, at da vi havde behandlingen i efteråret, kom der en nok så skarp kritik fra omsorgsorganisationernes samråd af lovforslaget, idet man påstod, det ville være til skade for omsorgsarbejdet. Jeg har ikke set denne påstand gentaget nu, uvist af hvilken årsag, sandsynligvis fordi påstanden dengang var helt fejlagtig og baseret på misforståelse af lovforslaget.

Det bærende princip i ændringen, både i det, vi drøfter her, og i det, vi drøftede

i efteråret, er jo finansieringen af omsorgsarbejdet. I den gældende lov er det ordnet ved årlige bevillinger, første år på 1 mill. kr., andet år på halvanden mill. kr., og så forudsættes det, at kommunerne yder tilsvarende beløb. Det vil sige, at den samlede bevilling i øjeblikket er ca. 3 mill. kr. Efter den nye lov vil finansieringen foregå over kommunernes rådighedsbeløb, og derved kender den enkelte kommune sine muligheder langt bedre, end man gør efter den gældende lov. Rådighedsbeløbene har jo, indtil boligsikringen kom, i væsentlig grad været anvendt til individuelle boligtilskud; nu er dette som bekendt ændret, efter at vi har fået boligsikringsloven, og derved er der også blevet mulighed for gennem de midler, der herved bliver fri, at investere i et udbytterigt omsorgsarbejde rundt omkring i kommunerne.

Imidlertid vil jeg da gerne benytte lejligheden til at understrege, at der over rådighedsbeløbene også stadig væk vil være brug for at yde tilskud til pensionisterne til bolig rundt omkring. Det gælder dem, der bor på værelser, det gælder dem, der har hus eller på anden måde ikke får støtte efter boligsikringsloven. Så sent som i dag har vi i boligudvalget fået henvendelse netop fra en sådan borger, der frembærer denne specielle problematik og anfører sin dårlige placering i forhold til dem, der har en normal bolig — den pågældende bor i et værelse.

Noget af det vigtigste i lovforslaget — og det gælder altså både det, vi ikke fik færdigbehandlet i efteråret, og det, der ligger her på bordet — er kommuneres pligt til at orientere borgerne, folke- og invalidepensionister, med henblik på deres rettigheder, med henblik på deres muligheder. Jeg tror, der er grund til her at anføre det gode eksempel, som Københavns kommune har vist ved at udsende bogen „Klar besked“, en bog og et eksempel, som jeg håber mange kommuner vil følge op, eventuelt afpasset efter de lokale muligheder. Enhver, der har den mindste føling med